

opusdei.org

Prelato laiškas (2010 m. rugsėjis)

Šį mėnesį Prelatas Opus Dei tikintiesiems kalba apie rugsėjo liturginių švenčių prasmę.

2011-01-06

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Kaip ir kiekvienais metais, įpusėjęs šiam mėnesiui minime Šv. Kryžiaus Išaukštinimo šventę, kuri skatina mus, kupinus padėkos, apmąstyti stebuklą, kad „**Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį**

Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ [1].

Dievo Žodis tapo žmogumi, nusižemino, tapdamas paklusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties [2], kad mus išganytų. Todėl „*pakėlę akis į Nukryžiuotąjį, garbiname Tą, kuris atėjo panaikinti pasaulio nuodėmių ir suteikti mums amžinojo gyvenimo. Bažnyčia mus kviečia su pasididžiavimu iškelti šlovingąjį Kryžių, kad pasaulis išvystų, kokia didi Nukryžiuotojo meilė visiems žmonėms. Kviečia mus dėkoti Dievui už tai, kad iš medžio, mirties nešėjo, vėl išdygo gyvybė“ [3].*

Opus Dei Dievo vaikams ši šventė turi ypatingą prasmę nuo to laiko, kai Viešpats apšvietė mūsų Tėvą, kad šis giliau suvoktų, jog esame pašaukti kelti Kristaus Kryžių visoje kilnioje žmogiškoje veikloje. „***Instaurare omnia in Christo, – kreipiasi***

šventasis Paulius į Efeso krikščionis (Ef 1, 10); pranešti visam pasauliui su Jėzaus dvasia, paversti Kristų viso ko širdimi. Si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum (Jn 12, 32), „kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus patrauksiu prie savęs“. Savo Įsikūnijimu, darbu Nazarete, mokymu ir stebuklais Judėjos ir Galilėjos žemėse, Mirtimi ant Kryžiaus ir Prisikėlimu Kristus yra pasaulio centras, Pirmagimis ir visų gyvų būtybių Viešpats“ [4].

O kad prisidėtume prie visų sielų Atpirkimo, Viešpats pasiūlė mums padedamiems Jo malonės atlikti žmogiškai tobulai, su tarnystės dvasia ir teisingu tikslu savo darbą, paversti jį malda.

Iš Kristaus pasiaukojimo kyla visos malonės, kurias Dievas seikėja žmonėms. Todėl neišeina gyventi antgamtiškojo gyvenimo, dalyvauti atpirkėjiškoje Jėzaus misijoje, jei

širdimi glaudžiai nesusivienysime su Šventuoju Kryžiumi: pirmiausia kuo giliau išgyvendami šventąsias Mišias, kuriose per sakramentus iš tikrųjų susitinkame su dieviškąja Kalvarijos Auka. Be to, esame skatinami su džiaugsmu sutikti savo žemiškame kelyje pasitaikančias negandas bei skausmus ir uoliai ieškoti progų laisva valia aukotis ir atgailauti kiekvienos dienos smulkmenose.

„Kokia laimė turėti Kryžių! – sušuko vienas Bažnyčios Tėvas. – Kas turi Kryžių, tas turi lobį“ [5]. Tačiau būtų didžiulė klaida painioti Kryžių su liūdesiu, su pasidavimu, su niūriu horizontu, nes yra priešingi: jis mums atneša laimę ir veda į ją, kuri yra Kristuje, nukryžiuotame Kristuje [6].

Šv. Chosemarija giliai išmanė pasiaukojimą nuo ankstyvos jaunystės, kai jo sieloje apsigyveno Viešpats, ruošdamas jį misijai, kurią ketino jam patikėti: įkurti Opus Dei.

Sunkumus jis visada priimdavo su džiaugsmo dvasia, nors kartais jų ir nesuprasdavo. Įkvėptas Šventosios Dvasios, netrukus giliai suvokė, kad Kryžius yra – ir visada bus – antgamtiško apaštališkos misijos veiksmingumo garantas.

„Būtent šis antgamtiškas skausmo priėmimas kartu yra ir didesnė pergalė. Jėzus, mirdamas ant Kryžiaus, nugalėjo mirtį; Dievas mirtį paverčia gyvenimu. Dievo vaikas yra ne tas, kuris užsisklendžia savo tragiškame likime, o tas, kuris su pasitenkinimu iš anksto mėgaujasi pergale. Šios pergalingos Kristaus meilės vardan mes, krikščionys, turime traukti visais žemiškais keliais, savo žodžiais ir darbais skleisdami ramybę ir džiaugsmą. Turime kovoti – kovoti už taiką – su blogiu, su neteisybe, su nuodėme, taip skelbdami, kad dabartinė žmogiška būseną nėra

*galutinė; kad Dievo meilė,
atsiskleidusi Kristaus Širdyje,
pasieks šlovingą dvasinę žmonių
pergalę“ [7].*

Džiaugsmingas Kryžiaus
vaisingumas vėl pasireiškia per Švč.
Marijos Sopulingosios šventę rugsėjo
15 d. Bažnyčia mus kviečia pažvelgti
į Mariją prie Sūnaus, kuris, prikaltas
prie medžio iš meilės miršta už mūsų
nuodėmes. Dieviškoji apvaizda buvo
numačiusi, kad Jis tą valandą bus
Golgotoje ir kad Jėzus patikės visus
žmones savo Motinos globai:

„Moterie, štai tavo sūnus!“ [8], –
sako Jai. O Ji, didžiulio sielvarto
pakirsta, mus iš tikrųjų priglaudžia,
išgirdusi **„štai tavo motina“** [9], kai
Viešpats kreipiasi į Joną. Jėzui
mirštant, mes gimėme gyventi
malonėje, naujoje vienybėje su
Dievu, nenuilstamai padedami mūsų
Motinos.

Daug šventųjų ir dvasinių rašytojų pabrėžė: nors per Jėzaus gimimą Betliejuje mūsų Motina nekentėjo fizinių motinystės kančių, per mūsų dvasinį gimimą taip nebuvo.

„Visuotinė Marijos, „Moters“ vestuvėse Kanoje ir Kalvarijoje, motinystė panaši į Ievos, „visų gyvųjų motinos“ (Pr 3, 20). Tačiau ši prisidėjo prie nuodėmės atėjimo į pasaulį, o naujoji Ieva, Marija, prisideda prie Atpirkimo (...).

Šiai misijai įgyvendinti, – aiškino Popiežius Jonas Paulius II, – iš *Motinos prašoma labai skaudžios aukos – priimti savo Pirmagimio mirtį (...). Taigi Jos sutikimas atlikti šią misiją yra susitaikymas su Kristaus auka, kurią Ji dosniai priima, pakludama Dievo valiai. Nors Dievo sumanyme Marijos motinystei nuo pat pradžių buvo skirta apimti visą žmoniją, tik Kalvarijoje, per Kristaus auką, atsiskleidžia jos visuotinumą mastas“ [10].*

Mano dukterys ir sūnūs, mūsu darbas su sielomis atneš vaisių gausą, jei ramiai ir džiaugsmingai liksime susivieniję su Jėzumi Kristumi ant Kryžiaus, prie pat Sopulingosios Mergelės.

„Atpirkimas, įvykęs Jėzui mirus Kryžiaus gėdoje ir šlovėje, „kuris žydams yra papiktinimas, o pagonims – kvailystė“ (1 Kor 1, 23), Dievo valios dėka pildysis tol, kol ateis Viešpaties valanda.

Neįmanoma gyventi pagal Jėzaus Kristaus Širdį ir nesijausti kaip Jam, siųstam peccatores salvos facere, „išgelbėti nusidėjėlių“ (1 Tim 1, 15), neabejojant, kad mes patys turime kasdien vis labiau pasikliauti Dievo gailestingumu. Iš čia ir kyla stiprus troškimas būti Kristaus atpirkimo pagalbininkais, kartu su Juo gelbėti visas sielas, nes norime būti ipse Christus, pats Jėzus Kristus, kuris „atidavė save kaip išpirką už visus“ (1 Tim 2, 6) [11].

Nuo pat krikščionybės pradžios šiuo keliu ėjo Jėzaus mokiniai ir semdamiesi jėgų iš Kryžiaus stiprybės, skleidė Kristaus žinią aplinkiniams, kurie dažnai būdavo labai nutolę nuo Dievo. Taip su Viešpaties malone ir su pirmųjų mokinių užsidegimu įvyko pagoniško pasaulio atsivertimo stebuklas.

Rugsėjo 21 d. švenčiame Šv. Mato šventę; jis buvo vienas iš tų dvylikos, kuris, kaip tradiciškai pasakojama, parašęs savo vardo Evangeliją, kentė kankinio dalią Persijoje. Jis pats kadaise tiesiogiai pajuto Atpirkėjo sielų užsidegimą, kai Atpirkėjas jį pakvietė Juo sekti, nors jis ir buvo muitininkas, o ši aplinkybė daugeliui izraelitų prilygo viešam nusidėjimui. *„Tokiomis aplinkybėmis verta atkreipti dėmesį į vieną dalyką, – aiškina Benediktas XVI, – Jėzus draugauja su visais. Maža to, sėdėdamas prie stalo Mato-Levio namuose, tiems, kurie baisisi, jog Jis*

susideda su ne itin gerbtina draugija, atsako žymiu posakiu: „Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligoniams. Aš atėjau šaukti ne teisiųjų, bet nusidėjėlių atgailai“ (Mk 2, 17). Geroji Evangelijos žinia kaip tik ir yra ta, kad Dievas dovanoja Savo malonę nusidėjėliui“ [12].

Kristaus pavyzdys visada bus apaštališko visų jo mokinių užsidegimo stimulus. Mes irgi gyvuojame visuomenėje, kurioje, deja, – sakau nedramatizuodamas – daug žmonių nieko nežino apie Dievą. Kiti gyvena žemėje taip, tarsi Jo nepažintų, atitolę nuo Jo Įsakymų ir mokymų. Turime į juos visus kreiptis ir priartinti juos prie Viešpaties. Pamenu, su kokiu džiaugsmu mūsų Įkūrėjas priėmė Vatikano II Susirinkimo mokymą, pamatęs, kad **„su nauju stiprumu ryškėja tas noras nešti Tiesą tiems, kurie gyvena atsiskybę nuo vienintelio Kelio, Jėzaus Kelio, –**

rašė jis. – Mane kankina troškimas, kad išsigelbėtų visa žmonija“ [13]. Galima drąsiai teigti, kad dabartiniu metu apaštalavimo *ad fidem*, kurį taip mylėjo šv. Chosemarija ribos, nepaprastai išsiplėtė.

Bendraudami su savo bendradarbiais, nesusigundome vieniems būti palankesni, kitiems – ne. Kaip nenuilsdamas kartodavo šv. Chosemarija, nėra nė vienos sielos, kurios neapgaubtume savo meile. Maža to, turime bendrauti kupini meilės su tais, kurie labiausiai nutolę nuo Dievo. **„Kristaus priešai, – kartą kalbėjo mūsų Tėvas, – Jam tiesiai į akis išrėžia, kad Jis – nusidėjėlių draugas. Žinoma! Tu irgi! Antraip kaip juos atversime? Kaip juos priartinsime prie dieviškojo Gydytojo?**

Žinoma, kad esame nusidėjėlių draugai! Tu gali atlikti šitą darbą

ties, kiek tokia draugystė nekels
grėsmės tavo vidiniam gyvenimui;
ties, kiek tavo dvasinis karštis leis
sušildyti tų žmonių sielą
neprarandant savojo. Taip!
Nusidėjėlių draugai, tiesos draugai:
su jūsų malda, su maloniu,
nuoširdžiu ir kilniu bendravimu, bet
vengdami grėsmės savo pačių sielai“
[14].

Kiekvienas žmogus, su kuriuo dėl
įvairiausių priežasčių susiduriame,
turi mummyse pažadinti tikrą
apaštalavimo troškimą, troškimą jam
padėti labiau priartėti prie Jėzaus
Kristaus. Mus slegia pareiga visus
užkrėsti meilės Dievui ugnimi, kuri
turi mummyse degti. Todėl susitikę su
žmogumi, turime iškart susimąstyti:
„Kaip jį paraginti priartėti prie
Dievo? Ką galiu jam patarti? Kokia
tema kalbėti, kad jis geriau pažintų
krikščionišką doktriną?“

Šis veikimo principas logiškas. Popiežius Benediktas XVI aiškina, kad „tas, kuris atrado Kristų, turi prie Jo vesti kitus. Dideliu džiaugsmu nevalia džiaugtis tik pačiam, būtina juo dalintis“ [15]. Taip visais laikais elgėsi ištikimieji Viešpaties sekėjai. „Kai suprantate, kad kas nors buvo jums naudinga, – mokė šv. Grigalius Didysis, – stengiatės patraukti ir kitus. Jei einate į miesto aikštę ar pirtį ir pakeliui sutinkate neturintį ką veikti žmogų, pakviečiate eiti kartu. Pritaikykite šį žemišką įprotį dvasiai ir kai eisite pas Dievą, neikite vieni“ [16].

Jau pasakojau, kaip iš naujo išgyvenau tas dienas, kai mūsų Tėvas buvo Ekvadore, silpdamas, bet nesiskųsdamas, kad jį apleidžia fizinės jėgos; Peru, kur garbino Sakramente įsikūnijusį Jėzų, melsdamasis Marijai ir Juozapui; Brazilijoje, grožėdamasis daugybe

ten gyvenančių žmonių, kurie yra
derliaus viltis Dievui.

Prieš kelias dienas, Lenkijos vyskupo
pakviestas į Torunę, dalyvavau
vienos tos vietovės bažnyčios
pašventimo šv. Chosemarijai
iškilmėse, bažnyčios, kurioje nuo to
laiko bus saugoma mūsų Tėvo
relikvija. Labai džiugu matyti, kaip
po visą pasaulį plinta pamaldumas
mūsų Įkūrėjui, daugybėje sielų
žadindamas troškimą eiti šventumo
keliu kasdieniame gyvenime.
Dėkokite kartu su manimi.

Ir melskitės už savo brolius
Asociuotuosius, kuriuos iššventinsiu
Torreciudade rugsėjo 5 d. Ir toliau,
susivieniję su mano intencijomis,
kasdien melskitės už Popiežių,
vyskopus ir viso pasaulio kunigus.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+Javier

Solingenas, 2010 m. rugsėjo 1 d.

[1] Jn 3, 16.

[2] Plg. Fil 2, 8.

[3] Benediktas XVI, *Homilija*,
2008/09/14.

[4] Šv. Chosemaría, *Es Cristo que
pasa*, n. 105.

[5] Šv. Andriejus iš Kretos, *10
Pamokslas Apie šventojo Kryžiaus
išaukštinimą* (PG 97, 1020).

[6] Plg. 1 Kor 1, 23.

[7] Šv. Chosemaría. *Es Cristo que
pasa*, n. 168.

[8] Jn 19, 26.

[9] Ten pat., 27.

[10] Jonas Paulius II, *Kreipimasis į
tikinčiuosius*, 1997/04/23.

[11] Šv. Chosemaría, *Es Cristo que pasa*, n. 121.

[12] Benediktas XVI, *Kreipimasis įtikinčiosius*, 2006/08/30.

[13] Šv. Chosemaría, *Amigos de Dios*, n. 226.

[14] Šv. Chosemaría, *Notas de una meditación*, 15-IV-1954.

[15] Benediktas XVI, *Homilija*, 2005/08/21.

[16] Šv. Grigalius I Didysis, *Pamokslai pagal Evangelijas* 6, 6 (PL 76, 1098).